

Ondřej Kepka – O světu za i před kamerou

Pan Ondřej Kepka dokazuje ono rčení, že jablko nepadlo daleko od stromu. Je synem populární herečky Gabriely Vránové a jeho strýc Jaroslav Kepka je nejen úspěšný divadelní herec, ale také legenda v českém dabingu. Ondřej Kepka se dostal k filmu již v pěti letech a proslavila ho role Honzíka v legendární Arabele. Herectví absolvoval na Divadelní fakultě AMU a televizní filmovou režii vystudoval na FAMU. Věnuje se dokumentární tvorbě, režiruje televizní filmy, moderuje a je spoluautorem scénáře populárně-naučného cyklu pro filmařemamatéry s názvem ZOOM.

❖ **Máte vystudovanou DAMU a FAMU, jste úspěšný režisér. Byla nebo je vám vaše herecká zkušenost z dětství k dobru, nebo spíše na obtíž? Myslíte tím, zda třeba nevidíte věci z pohledu herce, což vám bere jakýsi nadhled, bez zkušeností byste ho třeba viděl jinak, čistěji?**

Myslím, že herecká zkušenost pro režiséra je vynikající. Aniž bych se chtěl s kýmkoliv

srovnávat, v momentě, kdy má herec režijní talent, je jeho režie velice vyzrálá, srozumitelná pro diváky, má silné emoční citění. Ze světové kinematografie mě napadá můj oblíbený Clint Eastwood. Od nás Jiří Menzel, Jan Kačer, Tomáš Töpfer. Problém je spíš opačný: pro herce jsou režijní zkušenosti trochu zavádějící a často tlumí pak hercovu spontaneitu.

❖ **Ve sportu je vždycky lepší trenér, který aktivně hrál, než ten, který se jen učil. Platí to i o režii, že režisér, který byl dříve herec, musí být zákonitě i lepší režisér? Dá se zkušenost z hraní třeba již od pěti let dohnat šprtáním?**

Otázce rozumím, ale myslím, že je trochu zavádějící. Zkušenosti „s hraním od mala“ se dají jistě zdařile obejít. Řada režisérů se k této profesi dostala úplně jinak: přes literaturu, architekturu, fotografii či kameru. To je velmi individuální. Navíc režisér není trenér a sport není film, režisér a trenér mají sice mnoho společného, jsou to vůdčí

osobnosti týmu, oba mají zodpovědnost za výsledek, mají pravomoc sestavit svůj tým, ale jinak jsou to úplně jiné profese. Režisér nerekreuje jiné režiséry, ale pracuje s celou paletou různých profesí, zejména s herci. Režisér nemusí mít žádné herecké zkušenosti, kdežto podle mne trenér by měl být dříve aktivním hráčem. A ještě něco důležitého: herectví není představením režie - jsou to samostatné umělecké profese. Já jsem to vždycky takto chápal. Herectví, které mě stále baví, jsem nikdy nechápal jako přípravku na režii. Je ale pravda, že to moje okolí někdy takto u mě chybně vnímalo.

❖ **Víme, že pro vás jako dětského herce nebyli pánové Sovák, Menšík nebo Brodský ničím výjimečným, ale přesto, cítil jste na place k nim nějaký respekt, nebo tohle malí herci nemají? A je to dobře nebo ne?**

Byly to pro mne velké osobnosti a respekt jsem k nim samozřejmě cítil. Paradoxně se ten respekt ještě zvyšoval,

jak jsem stárnul. Jako dítě jsem je vnímal coby autority, ale také jako „hodné strýčky či tety“- později přicházel herecký respekt ke zkušenějším kolegům.

❖ **Nejvíce si vás lidé pamatují z Arabely, která je stejně jako Tři oříšky pro Popelku stále dle mého soudu něčím výjimečným. Také proto jsou i po 35 letech stále vysílány. Byla to jemná filmařská alchymie, která k dobrému režisérovi přidala i dobrý scénář a dobré herce ve správnou chvíli? Jako režisér proto máte nějaké vysvětlení?**

Ano, byla to souhra, kdy se ve správný čas potkali lidé s velkým talentem a měli štěstí, že se jejich talenty sečetly správným směrem.

❖ **Hrál jste i v Návratu Arabely, která to kouzlo už neměla, stejně jako třeba pokračování Saxany - Dívky na koštěti. Proč si myslíte, že režiséři vstupují do stejné řeky, když laťka byla nastavená tak vysoko, že jen těžko se dá překonat. Evidentně alchymie nefunguje vždycky.**

Já bych Návrat Arabely

nezatracoval. Kdyby se stále nesrovnával s původními díly, byl by, myslím, vnímán pozitivněji. Pokračování úspěšné série je vždycky lákavé a ne vždy neúspěšné.

Například Dušan Klein si pátým dílem „básníků“ vydobyl velký respekt.

❖ **Bylo pro vás jako malého kluka-herce těžké si zvyknout na popularitu a závist okolí a spolužáků? Dokáže to dětská duše ustát a nezpychnout?**

Měl jsem velký vzor doma, u mámy i u strýce. Věděl jsem, že jsou úplně normální. Měl jsem nadání k tomu „nebýt směšně nafoukanou hvězdou“. Ale okolí to někdy vnímalo jinak a za každou cenu ve mně toho „fouňu“ vidělo. Stačilo málo a bylo to. Jednou jsem v hodině zeměpisu ze zoufalství, že si nemohu vzpomenout na správnou odpověď do písemky, vykřikl nějaké nevhodné slovo a bylo to... Byl jsem ten, který si myslí, že je „něco víc“ - vím, že kdyby to udělal někdo jiný z mých spolužáků, nebyla by z toho taková aféra. Ale jinak jsem měl štěstí na spolužáky i učitele.

❖ **Má to herec, který se snaží o kariéru, snadnější, když má rodiče aktivními a známými herci? Možná pomohou s radou, se známostmi, ale stejně si pak musí každý člověk cestičku vyšlapat sám. Je pak přídomek „syn známé herečky“ velký závazek, abyste nezklamal ji a sebe, nebo to člověk musí odhodit a nemyslet na to?**

Být „synem slavné mámy“ je výhoda i nevýhoda zároveň. Máte pravdu, že stále cítíte tíhu závazku vůči slavnému jménu, také jste stále vnímán jako „protektční dítě“, ale na druhou stranu budu vždycky vděčný za ty všechny možnosti, které mi to přineslo. Poznal jsem skvělé lidi, kteří byli našimi rodinnými přáteli - mimo jiné.

❖ **Režisér točí filmy, ve kterých vypráví příběhy.**

Vy jste připravil pořad pro filmaře ZOOM. Chcete dát obyčejnému člověku návod a naději, aby vytvářel sám svoje příběhy, nebo se snažíte jen ukázat lidem to, co by se jen těžko někde dovidali a předáváte jim zkušenosti?

Vyprávět příběhy je podle mne to nejtěžší. Takové ambice jsem se svým pořadem neměl a nemám. Chtěl bych - trochu nadneseně řečeno - kultivovat naši běžnou, každodenní amatérskou scénu. U nás je mnoho skvělých tzv. amatérských filmařů, ale běžný člověk, který pracuje s foťákem nebo kamerou naprosto „zvlčil“. Foťáky a kamery se staly jen drahými hračkami - možná ještě večer jsou fotky k něčemu, ale druhý den zmizí mezi dalšími gigabity data nikdo už je nenajde. S videem je to ještě horší. Kdo z nás viděl v poslední době slušný záznam z nějaké rodinné dovolené-aby se na to dalo koukat. Já bohužel ne. Jen desítky hodin blábolů, cákajících se dětí u bazénu, rozviklané a zoomované záběry z nepřehledných měst a trapné komentáře samotných kameramanů zaznamenané přímo při natáčení do kamery. Když si ale dnes pustím záběry mého táty na starý 8mm film, je to dodnes koukatelné. Je to určitě věc talentu

a schopností, ale také tím, že dříve filmování bylo drahé a kameraman si musel vybírat, co natočí. Tátovy filmy se vešly většinou do patnácti až dvaceti minut z celých prázdnin. To je také schopnost, umění výběru...

❖ **Točíte dokumenty, TV filmy, divadelní záznamy. Je to už TO ONO, co jste chtěl dělat, nebo je to stále jen cesta k něčemu velkému, k čemu potřebujete spoustu zkušeností z jiných filmových oborů?**

Máte pravdu, je to pro mě cesta. Mým zatím nesplněným snem je celovečerní hraný biograf. Mám za sebou cca 10 televizních celovečerek, tak bych už na něj měl mít právo.

❖ **Když se jako režisér a bývalý dětský herec díváte na současné filmy a pohádky pro děti a mládež, jsou lepší nebo horší, než byly za vaší doby, a mají stále v sobě jakýsi morální aspekt, nebo je to jen tempo, tempo a animace?**

Je to případ od případu. Dnešní doba je opravdu úspěchaná a povrchní. Upřednostňuje se forma nad obsahem, ale i tak se najdou výjimky. Například *Anděl páně* Jirky Stracha a *Lucie Konášové* nebo z poslední doby *Dvanáct měsíčků* Karla Janáka.

❖ **Mnohokrát jsme četli, že úspěšní herci dětských rolí, jako třeba Žaneta Fuchsová, nebyli přijati komisí na FAMU nebo DAMU, protože prý jejich hraní mělo negativní vliv na jejich formování. Co si o takovych rozhodnutích myslíte?**

To je úplně nesmysl. Nechápu pojem „negativní formování“. Je pravda, že dětské filmování s někým pořádně „zamává“ a může pak ztratit „půdu pod nohama“. Může získat pocit, že je „nenahraditelný“, dokonale skvělý - a přijde pak velké vystřízlivění. To je velmi individuální a záleží také na charakteru každého jednotlivce. Pokud nebyli přijati, měli buď smůlu, nebo jejich talent třeba vyprchal, ale pokud chtějí, k profesi se stejně dostanou. Být úspěšným dětským hercem je dobrý předpoklad, ale nikoliv jízdenka s místenkou k cestě do dospěláckého hereckého světa. Dokonce ani žádný absolvent vysoké umělecké školy nemá ještě zaručenou kariéru. Toto je možná to nejstrašnější na naší profesi: škola a vzdělání vám nic nezaručí. Pokud vím, Žaneta působí jako úspěšná pomocná režisérka seriálu *Ulice* a její ambice jsou možná ještě vyšší.

❖ **Děkujeme za rozhovor**
Eva Csöilleová a Vítek Formánek